

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Jindřichově Hradci rozhodl v hlavním líčení dne 28.2.2017 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Švece a přísedících Marty Tůmové a Mgr. Petra Michala, - t a k t o :

Obžalovaná

Pavčina Neupavová

nar. 21.1.1968 v Jindřichově Hradci, dělnice Knoflíkářského průmyslu Žirovnice, trv. bytem Jindřichův Hradec, Václavská 73, naposledy na adrese Jindřichův Hradec, Rezkova 524/II,

je vinna, že

1)

v období od r. 2006 až do 1.12.2010 vždy v Jindřichově Hradci vylákala od poškozené Hany Kalkusové, nar. 26.7.1949, pod řadou různých smyšlených záminek postupně v korunách či eurech celkovou finanční částku ve výši nejméně 1.539.304,- Kč, a to v úmyslu se obohatit, s poškozenou uzavírala ústní nebo i písemné smlouvy o půjčkách, zavazovala se vypůjčené

finanční prostředky vrátit, předstírala, že peníze na úhradu dluhu získá od svého údajného přítele v Rakousku nebo z prodeje domu v Horním Žďáře, vracení dříve půjčených peněz podmiňovala poskytnutím dalších půjček, přitom zneužila povahových vlastností poškozené, která nebyla schopna její žádost účinně odmítat, načež ani po zahájení trestního stíhání poškozené z vylákaných peněz v uvedené výši nevrátila ničeho,

t e d y

sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku značnou škodu,

2)

dne 30.3.2012 v Jindřichově Hradci vylákala od poškozeného Roberta Matušíka, nar. 27.5.1942, peněžní částku 9.000,- Kč s nepravdivým tvrzením, že peníze, které potřebuje, aby "zabránila vyhození své dcery ze střední soukromé školy", vrátí do 3.4.2012, což ale nehodlala učinit a ani neučinila,

t e d y

sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou,

3)

dne 17.4.2014 v Jindřichově Hradci vylákala od poškozeného Karla Heřmánka, nar. 17.6.1969, peněžní částku ve výši 7.000,- Kč s nepravdivým tvrzením, že jde o půjčku, kterou vzápětí vrátí, což ale nehodlala učinit a neučinila,

t e d y

sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou,

4)

v době od 18.8.2014 do 11.1.2015 v Jindřichově Hradci, případně i na jiných místech v blízkosti tohoto města jako obchodní zástupkyně společnosti Fair Credit International, která se zabývala poskytováním půjček svým klientům, z prostředků, které jí byly svěřeny k výplatě půjček nebo z prostředků, které vybrala od jednotlivých klientů ve formě splátek již poskytnutých půjček, ponechala si pro sebe přinejmenším 93.745,- Kč, a toto své jednání až do jeho odhalení poškozenou společností zakrývala tak, že v tzv. listech výběru, na nichž společnosti oznamovala vybrané splátky půjček, uvedla u klientů Tomáše Bínka, Kristýny Sedloňové, Romana Brotánka, Petry Doušové, Jiřího Kejsta, Zdeňka Kováče, Radky Pataiové, Viliama Pataie, Štěpána Wehleho, Martina Zavřela a Jiřího Žatečky nižší částku, než těmto klientům vyznačila v tzv. kartě zákazníka a která odpovídala skutečnosti, takto pro sebe získala 20.745,- Kč a dále vyhotovila fiktivní smlouvy o půjčkách č. 131663 dne 19.12.2014 na jméno Antonína Pauera, č. 131662 dne 6.1.2015 na jméno Milady Šmejkalové, č. 131416 dne 8.1.2015 na jméno Mariky Drábikové, č. 131419 dne 12.1.2015 na jméno Vladislava Šmejkal, č. 132042 dne 15.1.2015 na jméno Heleny Stejskalové, č.

104801 dne 18.1.2015 na jméno Romana Šmejkal a č. 131953 dne 20.1.2015 na jméno Jany Steinhauserové, a takto získala do své dispozice celkem 73.000,- Kč,

t e d y

prisvojila si cizí věc, která jí byla svěřena a způsobila tak na cizím majetku větší škodu,

č í m ž s p á c h a l a

ad 1) pokračující zločin podvodu podle § 209 odst. 1,4 písm. d) tr. zákoníku,

ad 2-3) dva přečiny podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku,

ad 4) pokračující přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1,3 tr. zákoníku

a o d s u z u j e s e

I.

za pokračující zločin podvodu a dva přečiny podvodu podle § 209 odst. 1,4 písm. d) a § 209 odst. 1 tr. zákoníku (bod 1-3/ výroku o vině) a za sbíhající se přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku, jímž byla pravomocně uznána vinnou trestním příkazem Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 28.11.2014, čj. 1 T 200/2014-217, který jí byl doručen dne 4.12.2014, a to podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1,2 tr. zákoníku k **úhrnnému a souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 2 (dva) roky a 4 (čtyři) měsíce**, pro jehož výkon se podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazuje do **věznice s dozorem**.

II.

za pokračující přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1,3 tr. zákoníku (bod 4/ výroku o vině) podle § 206 odst. 3 tr. zákoníku k **nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 8 (osm) měsíců**, pro jehož výkon se podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazuje do **věznice s dozorem**.

Podle § 73 odst. 1,3 tr. zákoníku se jí dále ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu zaměstnání a povolání, jakož i činnosti podnikatelské spojené s poskytováním a zprostředkováním finančních služeb, a to na **4 (čtyři) roky**.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se **r u š í** trestní příkaz Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 28.11.2014, čj. **1 T 200/2014-217**, ve výroku o trestu odnětí svobody a podmíněném odkladu jeho výkonu, jak byl uložen obž. Pavlíně Neupaverové, a ruší se i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změnám, k nimž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalované **ukládá**, aby zaplatila na náhradu škody poškozené Haně Kalkusové, nar. 26.7.1949, bytem Jindřichův Hradec, U Cihelny 733/III, částku **1.539.304,- Kč** a společnosti Fair Credit International SE se sídlem v Praze 10, Vršovice, Kubánské náměstí 1391/11, IČ 24852422, částku **93.745,- Kč** a podle § 229 odst. 2 tr. řádu se tento druhý poškozený se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody odkazuje na řízení občanskoprávní.

Naproti tomu se

obžalovaná

Pavλίna Neupaverová

osobní údaje shora

podle § 226 písm. b) tr. řádu

z p r o š t ů j e

obžaloby kladoucí jí za vinu spáchání dalšího přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 tr. **zákoníku**, jehož se měla dopustit jednáním spočívajícím v tom, že

dne 3.11.2013 v Jindřichově Hradci vylákala od poškozeného Martina Březiny částku 10.000,- Kč na uhrazení nájemného s příslibem jejího vrácení k datu 15.11.2013 ze své výplaty, ač věděla, že má další dluhy staršího data a byla srozuměna s možností, že s ohledem na svou finanční situaci nebude schopna půjčku splatit, což také neučinila a poškozenému tak způsobila škodu ve výši 10.000,- Kč,

n e b o ť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

O d ů v o d n ě n í :

K celému rozhodnutí v této trestní věci dospěl soud poté, co v postupně konaných hlavních líčeních vyslechl obž. Pavlínu Neupaverovou, svědky Hanu Kalkusovou, Martina Březinu, Karla Heřmánka, Roberta Matušíka, Mariku Drábikovou, Janu Steinhäuserovou, Helenu Stejskalovou, Miladu Šmejkalovou, Michaelu Danišovou a Kamila Vacka, postupem podle § 211 odst. 6 tr. řádu přečetl záznamy o podání vysvětlení Ing. Pavly Macánové, Pavla Supka, Leoše Vondráčka, Kristýny Sedloňové, Romana Brotánka, Petry Doušové, Jiřího Kejsta, Zdeňka Kováče, Petra Mály, Viliama Pataie, Radky Pataiové, Štěpána Wehleho, Martina Zavřela, Jiřího Žatečky, Jiřího Haláčka, Antonína Pauera, Romana Šmejkal a Vladislava Šmejkal. Dále soud provedl důkaz listinami, které byly shromážděny již při vyšetřování v přípravném řízení, nebo předloženy stranami při hlavním líčení, jako jsou zejména listiny vztahující se k činnosti obžalované u společnosti Fair Credit International (zpráva o auditu agentury, smlouva o obchodním zastoupení, odvolání plné moci, zápis o

pohovoru s obchodním zástupcem, uznání závazku, smlouvy o půjčkách a jejich přílohy – fotokopie karet zákazníka a týdenního hlášení), dále originály pokladních dokladů dvou směnek, uznávacích prohlášení, dlužního úpisu a čestného prohlášení, kurzovní listky, stejnopisy soudních rozhodnutí o určení povinnosti obžalované k náhradě škody Robertu Matušíkovi, Martinu Březinovi a Karlu Heřmánkovi, přehledu řízení u soudu v Jindřichově Hradci, jejichž je obž. Pavlína Neupaverová účastníkem apod. Dále soud vycházel při zjišťování dalších skutečností i z obsahu spisů 7 T 157/2005 a 1 T 200/2014 Okresního soudu v Jindřichově Hradci, přihlédl k rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12.7.2016, čj. 17 T 8/2016-2519 a vzal v úvahu i zprávy hodnotící osobu obžalované.

Po zahájení trestního stíhání pro trestné činy podvodu využila obž. Neupaverová svého oprávnění a k této věci odešla vypovídat.

Při hlavním líčení především odmítla, že by jakkoliv podvedla Hanu Kalkusovou, s níž se seznámila v roce 2006 ve směnárně, kde poškozená pracovala a obžalovaná zde směňovala eura. Byla to poškozená, kdo se jí svěřoval se svou nepříznivou finanční situací, kdo prosil obžalovanou o pomoc, když např. nebyla schopna ve směnárně provést úhradu v korunách za sto eur. Dále se poškozená svěřovala, že dluží i za nájem, že vydala nekryté směnky, že je na tom špatně psychicky. Prý jí v této souvislosti poškozená také předkládala k podpisu čisté papíry velikosti A4 s tím, že poškozená to potřebuje pro jakési průzkumy trhu. Podepsala se jí i na čistý blanket směnky, snad se svým dřívějším jménem Danišová na žádost poškozené podepsala i na jakýchsi uznávacích prohlášeních, která prý poškozená potřebovala pro nějaké své věřitele. Nikdy obžalovaná nepředpokládala, že by poškozená mohla listiny s podpisy obžalované zneužít, důvěřovala jí, mnohdy jí vypomáhala i finančně. Pokládala za absurdní, že by naopak ona měla od poškozené požadovat nějaké peníze, poškozená žádnými prostředky ostatně nedisponovala a před obžalovanou, jak uvedeno, mluvila o svém zadlužení. V tomto směru na svou obhajobu poukázala i na to, že v lednu 2010 zdědila po svém zemřelém otci rodinný dům čp. 18 v Horní Lhotě, kde již od r. 2004 i se svými třemi dětmi bydlela, k tomuto domu měla osobní vztah. Pro relativně nízký závazek z r. 2004, který vznikl v důsledku ručení svému známému, byla proti obžalované vedena exekuce, exekucním příkazem byl pak dům dne 1.2.2010 zatížen zástavním právem, to i pro výkon rozhodnutí ohledně dalších vesměs ale nízkých dluhů obžalované. Až 2.5.2012 byl dům prodán v dražbě, výtěžek značně převyšoval závazky obžalované, jak dokládala i rozvrhovým usnesením exekutorky. Pokud by tedy obžalovaná měla od poškozené Kalkusové vylákat do prosince 2010 postupně přes 1.5 milionu Kč, jistě by peníze využila na úhradu svých závazků, aby dražbě předešla a v domě, kde skutečně bydlela, jak jí potvrdil i starosta obce, mohla pobývat i nadále a nemusela se stěhovat. Poukázala i na obsah svědectví své dcery Michaely Danišové, nar. 1990, jejíž výpověď navrhovala, která prohlašovala, že spolu s matkou a mladšími bratry vždy musela žít ve skromnosti, rodina trpěla nedostatkem peněz, za svého života obžalovanou podporoval její otec a pak nadále její sestra žijící v Rakousku. Rodina velmi utrpěla prodejem domu v Horním Žďáře. Posléze tato svědkyně měla být přítomna, byť ojedinele, při tom, když obžalovaná – její matka ve směnárně v Jindřichově Hradci podepisovala před poškozenou Kalkusovou čistý papír formátu A4. Dále obž. Neupaverová vystoupila s tvrzením, že její stíhání pro podvod na poškozené Kalkusové je výsledkem intriky ze strany dřívější kamarádky Lindové, která obžalovanou obviňovala z toho, že zapříčinila jejich trestní stíhání ve věci 1 T 200/2014 Okresního soudu v Jindřichově Hradci a v důsledku potrestání pak nemohla Lindová vykonávat práci obchodní zástupkyně.

Obž. Neupaverová nepodvedla ani Roberta Matušíka, podle ní staršího muže, který jí sváděl, ale ona mu odolávala. Dával jí různé dárky a poskytl jí i peníze, když se jednou před

ním v rozladěnosti zmínila, že má problém udržet dceru ve škole. Později, když poškozený Matušík zjistil, že se svými návrhy u obžalované neuspěje, přinutil ji vydíráním k tomu (asi 2 hodiny jí držel v uzamčeném bytě), aby mu podepsala potvrzení o půjčce. Obžalovaná prý pak k záležitosti přistoupila lehkovážně, nechala se odsoudit k zaplacení neexistujícího dluhu z půjčky a nebránila se ani exekučnímu řízení, které proti ní Matušík vyvolal. Naznačovala, že její trestní stíhání bylo i výsledkem domluv mezi Kalkusovou a tímto poškozeným. Ani od poškozeného Karla Heřmánka, svého letitého známého, žádné peníze nevyhládala. Faktem je, že potřebovala půjčit částku 4.000,- Kč a věděla, že tento poškozený, který je směnárníkem, půjčuje na úrok, ona mu podepsala dlužní úpis, ale na částku 7.000,- Kč, z nějakého důvodu pak nebyla schopna půjčku v termínu zaplatit, poškozený se na ní naštval, zapřel pak, že mu jednorázově uhradila 2.000,- Kč. I on si na obžalované, která nerozvážně podepsala i směnku, celou částku 7.000,- Kč vysoudil, vše zaplatila v rámci exekuce. Poukázala i na to, že poškozený od ní požadoval 10.000,- Kč se slibem, že "stáhne trestní oznámení na obžalovanou".

Konečně obž. Neupaverová také popřela, že by zpronevěřila peníze od klientů, nebo od společnosti Fair Credit International, pro kterou pracovala jako obchodní zástupkyně.

Již v přípravném řízení, než znovu odepřela vypovídat, se vyjádřila k nesrovnalostem mezi obsahem klientských karet a týdenním hlášením pro společnost ve vztahu k výběrům peněz a jejich předání zástupci společnosti od klientů Bínka, Brotánka, Doušové, Kejsta, Kolářové, Kováče a Pataiové. Obhajovala se tím, že někteří z klientů spláceli více půjček, mohlo dojít k omylu v tom, na kterou půjčku splátky poskytují, někteří z klientů jednorázově uhradili splátku ve vyšší než smluvené týdenní splátce, ona pak tyto větší částky tzv. rozpouštěla a vykazovala odvod peněz v částkách smluvených, někdy se stalo, že omylem do karty zákazníka vypsala vyšší částku, než jakou skutečně převzala. Tuto obhajobu pak vztáhla při hlavním líčení i na nesrovnalosti ohledně výběrů a předání peněz i od klientů dalších. Před soudem dále popřela, že by záměrně vyhotovovala i tzv. fiktivní smlouvy o poskytovaných půjčkách, aby pro sebe získala peníze určené na výplatu pro neexistující zákazníky, resp. osoby, které o půjčku ani nepožádali. Že chce půjčku Antonín Pauer jí řekla jiná klientka společnosti Doušová, obžalovaná mluvila pak s mužem, který se jako Pauer představil, vše vypadalo věrohodně, obžalovaná sepsala smlouvu o půjčce, ale pak přišla na to, že patrně jednala s někým jiným. Manažer Vacek již sepsanou smlouvu schválil, obžalované částku 10.000,- Kč vyplatil, obžalovaná se ale manažera Vacka, byť zjistila, jak se věci mají, bála, a tak se rozhodla, že jménem onoho Pauera bude půjčku splácet sama ze svých prostředků, včetně jejího navýšení, což také do rozvázání smlouvy o obchodním zastoupení činila. Dohodu o půjčce se svou známou Miladou Šmejkalovou uzavřela v souladu se stanoveným postupem, byť věděla, že tato klientka patrně nesplňuje předpoklady pro poskytnutí půjčky, neboť byla nezaměstnaná, upozornila ji, že od smlouvy může do 2 týdnů odstoupit, aniž bude povinna hradit jakékoliv navýšení. Částku 12.000,- Kč jí vyplatila. Dále se s ní domluvila na spolupráci, Šmejkalová pod příslibem provize měla zajišťovat další zájemce o půjčky, o nich pak obžalované předávala potřebné osobní údaje, příp. další potřebné podklady. Obžalovaná vyhotovila podle těchto údajů smlouvy o půjčkách pro Mariku Drábíkovou, Vladislava Šmejkala, Helenu Stejskalovou, Romana Šmejkala, Janu Steinhauserovou, manažer Vacek poskytnutí půjček schválil, obžalovaná od něho převzala hotovost na výplatu ve smlouvách uvedených částek a tyto peníze předala Šmejkalové, aby je klientům vyplatila. Pokud se tak nestalo, jak tito údajní klienti posléze sdělovali, byla sama obžalovaná podvedena. Uznávala své pochybení v tom, že nepostupovala podle stanovených pravidel a svých povinností, s klienty nejednala osobně v místě jejich bydliště, neověřila si sama potřebné údaje a nevyplatila také osobně peníze. Konečně na uzavření smlouvy s Jiřím

Haláčkem se domlouvala telefonicky, od něho takto získané podklady sdělila manažerovi, ten odsouhlasil poskytnutí půjčky, obžalované předal dohodnutou částku 8.000,- Kč, ale ona již nestačila se s Haláčkem sejít, písemnou smlouvu sepsat a peníze mu předat, neboť byla z funkce obchodní zástupkyně odvolána. V době, kdy s ní byl činěn a sepisován pohovor, částku měla u sebe a vrátila ji. Šlo tedy o případ, kdy smlouva tzv. nebyla dotažena do konce.

K prověření obhajoby obžalované její obhajoba navrhovala provedení výslechu několika svědků. Sestra obžalované Martina Walkersdorflerová, bytem v Rakousku, by měla potvrdit, že obžalovaná s výjimkou prodeje rodinného domu nikdy nedisponovala většími finančními prostředky, proto jí sestra také celou dobu finančně podporovala. Také by mohla potvrdit, že v době od 20. do 26.7.2010 obě pobývaly mimo území ČR v Monte Carlu, načež se obžalovaná tři dny zdržovala v Rakousku, proto nemohla dne 28.7.2007 přebírat v Jindřichově Hradci od Hany Kalkusové žádné peníze. Známa obžalované Andrea Zemanová by pak mohla potvrdit, že k přebírání peněz od poškozené Kalkusové nemohlo dojít dne 7.5.2009, neboť obžalovaná se účastnila oslavy narozenin své dcery. Svědkyně Věra Lindová by měla vysvětlit, za jakých okolností začala policie vyšetřovat údajné podvodné jednání obžalované, jehož byla tato svědkyně iniciátorkou, Petr Fichtner by mohl potvrdit, že obžalovaná poškozenému Heřmánkovi vrátila již 27.4.2014 částku 2.000,- Kč a Martin Mácha by mohl dosvědčit, že se mu svědkyně Milada Šmejkalová svěřila, že "pro obžalovanou sjednává půjčky".

Trestná činnost obžalované přes její obhajobu je podle výsledků dokazování již v uvedeném rozsahu prokázána mimo důvodné pochybnosti, jak má na mysli § 2 odst. 5 tr. řádu a provádění dalších důkazů nakonec soud již pokládal za nadbytečné.

Ze zásadního podvodného jednání proti poškozené Haně Kalkusové je obžalovaná usvědčena podrobnou a podle názoru soudu věrohodnou výpovědí této poškozené, kterou učinila již v přípravném řízení a případně ji i rozvedla při hlavním líčení. Soud neshledal žádné známky toho, že by tato poškozená proti obžalované vypovídala záměrně nepravdivě, že by mělo jít z její strany o nějakou konstrukci nebo pomstu, k níž podle obžalované měla přistoupit po dohodě se známou obžalované Věrou Lindovou, příp. dalším poškozeným Robertem Matušíkem. Charakteristické je, že to ani nebyla poškozená Kalkusová, která by na obžalovanou podávala trestní oznámení a domáhala se jejího postihu, z něhož by ostatně ani sama nemohla mít žádný prospěch. Výpovědi poškozené jsou potvrzovány řadou listin – pokladních dokladů, směnkami a listinami nadepsanými jako dlužní úpis a čestné prohlášení, přičemž text na těchto posledních dvou listinách je evidentně vypsán rukou obžalované, rukopis je shodný jako na listinách, které k prokázání závazků obžalované v rámci trestního řízení poskytli i poškození Matušík a Březina. Pokladní doklady jsou předtištěné, také směnky jsou předtištěným formulářem, podpisy na těchto listinách ani obžalovaná nezpochybňovala. Tak je vyvráceno tvrzení obžalované, které v dílčím případě potvrzovala v postavení svědkyně i její dcera, že obžalovaná podepisovala k žádosti poškozené prázdné papíry formátu A4, což na ní měla poškozená vylákat pod záminkou, že má jít o součást nějakého průzkumu. Tato obhajoba obžalované je ostatně sama o sobě naprosto absurdní, pokud by totiž poškozená měla snad falšovat nějaké anketní listy spotřebitelů, nebylo by k tomu potřeba opakovaného podpisu obžalované. Pokud pak obžalovaná po předložení originálu listin opatřených jejím podpisem při odročení hlavním líčení začala vysvětlovat, že pokladní doklady měly sloužit pro věřitele poškozené Kalkusové, je absurdní i toto vysvětlení. Je nelogické, že případný věřitel poškozené by mohl být "uklidněn" listinou prokazující, že poškozená je dlužníkem i dalších věřitelů, nehledě k tomu, že podpis obžalované na pokladních dokladech nebyl ověřen a pro poškozenou by bez zasvěcení další

osoby do svých údajných finančních vztahů bylo jednodušší, než o podpis žádat obžalovanou, aby takovéto doklady opatřila podpisy třeba i neexistujících osob sama.

Poškozená Kalkusová taktéž zevrubně popsala, proč žádostem obž. Neupaverové o poskytnutí půjček v průběhu mnoha let nakonec vždy vyhověla, a proč v sobě nenašla sílu, aby těmto žádostem odolala. Neschopnost bránit se naléhání či prosbám obžalované o peníze nepochybně tkví v povahových vlastnostech a osobnosti poškozené, v její důvěřivosti a nepochybné naivitě. Takto se poškozená projevila i v následném období, kdy, jak bylo prokázáno rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12.7.2016, čj. 17 T 8/2016-2519, od r. 2012 do léta 2015 se poškozená nechala podvést od dalších dvou nyní již pravomocně odsouzených žen, z nichž každá pod smyšlenými záminkami od poškozené vylákala vysoké finanční částky, přičemž v souhrnu šlo téměř o 10 milionů Kč. V tomto souběžném trestním řízení bylo také podrobně prověřováno, z jakých zdrojů si poškozená pro pachatelky peníze opatřovala. Poškozená sama ještě disponovala částkou téměř 1 milion Kč z prodeje svých nemovitostí, peníze dále získávala z nebankovních půjček, z půjček bankovních, od svých synů, od své snachy a dále od svých mnoha přátel, od kterých si vypůjčila skoro 4 miliony Kč, avšak až od r. 2013.

Poškozená Kalkusová se tedy nejen ve vztahu k obž. Neupaverové projevila jako důvěřivec, který chtěl věřit v poctivost jiného a byl ochoten znovu a znovu poskytovat peníze a dusil v sobě současně i obavu, že se mu jich nedostane zpět. Obž. Neupaverová naopak projevila schopnost rozpoznat tuto slabou stránku své oběti, jakož i schopnost přesvědčovací, což se ostatně projevilo i ve vztahu k racionálně uvažujícím a opatrným dalším poškozeným Robertu Matušíkovi, Martinu Březinovi a Karlu Heřmánkovi.

Soud vylučuje verzi, že by poškozená byla schopna výpověď proti obžalované vykonstruovat a krivě ji tak obvinít ze zločinného počínání, pro takovéto jednání na její straně neexistuje jediný racionální důvod. Poškozená, která se průběžně seznámila s obžalovanou a znala její osobní poměry, z vyprávění obžalované věděla o její značné ekonomické závislosti na sestře žijící v Rakousku, by ani v náznaku nemohla očekávat, že krivým obviněním a nařčením obžalované může docílit svého obohacení. Je vyloučen komplot poškozené s Věrou Lindovou a tvrzení obžalované, že poškozená je ke krivé výpovědi navedena ze msty této dřívější kamarádky obžalované. Obžalovaná nezpochybnila verzi poškozené, že jejich styky ustaly po r. 2010, aniž sama naznačila příčinu, proč se tomu tak stalo, to na rozdíl od poškozené, která spatřuje konec vztahu k odmítnutí dalších žádostí obžalované o peníze a naopak ve svých žádostech a urgencích o jejich vrácení. Věra Lindová, jak se podává ze spisu 1 T 200/2014 Okresního soudu v Jindřichově Hradci, se měla trestné činnosti spočívající v páchání úvěrových podvodů dopouštět (dilem s obž. Neupaverovou), což má být při tom důvod nesváru mezi nimi, až v r. 2013, tedy až několik let po tom, co podle obžalované si od ní poškozená Kalkusová nechávala podepisovat prázdné papíry či jiné listiny. Údajná spojitost těchto skutečností – vylákání podpisů a následná msta je zcela mimo realitu a jedná se o čistou fantazii obžalované.

Při zjišťování skutkového stavu věci se proto soud bezvýhradně opírá o svědeckou výpověď poškozené Hany Kalkusové a zjišťuje z ní, že obžalovaná od ní v průběhu více než 4 roků řadou dílčích útoků pod řadou smyšlených záminek, prosbami, současně předstíráním, že prodá dům, že peníze získá od údajného přítele v Rakousku poté, co s ním vlastní finanční vztahy právě půjčkami od poškozené urovná, získávala finanční prostředky. Především poškozenou ubezpečovala, že peníze nakonec vrátí v určitých termínech, které případně

prodlužovala, vrácení dřívějších půjček podmiňovala poskytnutím dalších peněz. Ze strany obžalované šlo nepochybně o podvodné jednání.

Výpovědi poškozené a listinami opatřenými podpisem obžalované, byť pod jejím dřívějším jménem Danišová, lze také minimalizovat rozsah způsobené škody. Z výpovědi poškozené vyplynulo, že obžalovaná si od ní půjčovala peníze již asi od r. 2006, zprvu nejprve po menších částkách. Docházelo k tomu zpravidla v počátku období tzv. půjček na základě ústních dohod, až dodatečně si pak poškozená od obžalované nechávala převzetí peněz potvrzovat písemně, přičemž do takto deklarovaných částek byly započítávány i ony "půjčky" dřívější, zatím písemně nepotvrzované. Později, zejména v období, kdy již se poškozená snažila od obžalované peníze zpětně vymáhat, byla obžalovaná ochotna podepsat již prakticky cokoli, zjevně jen proto, aby zase splnění své povinnosti k vrácení peněz oddálila. Z řady listin pak svědkyně Kalkusová označila ty, které potvrzovaly reálně poskytnuté částky, a to s tím, že celkové množství peněz, které od ní obžalovaná vylákala, bylo zřejmě ještě větší. Tak jde o pokladní doklady s daty 7.5.2009 až 1.12.2010 na 6.000,- Eur, 8.000,- Eur, 6.000,- Eur, 4.000,- Eur, 7.000,- Eur, 2.600,- Eur, 1.000,- Eur, 1.250,- Eur, 1.800,- Eur, 3.200,- Eur, 2.650,- Eur, 3.900,- Eur, 2.300,- Eur, 3.500,- Eur, 2.700,- Eur, 2.400,- Eur a konečně 2.600,- Eur, tedy v souhrnu a v přepočtu podle aktuálního kurzu šlo o částku ve výši 1.539.304,- Kč.

V tomto rozsahu je jednání obž. Neupaverové prokázáno mimo důvodné pochybnosti, jak má na mysli § 2 odst. 5 tr. řádu, aniž je zapotřebí provádět důkazy navržené obhajobou obžalované. Je bezpředmětné vyslýchat Věru Lindovou k otázce, za jakých okolností začal policejní orgán jednání obžalované vůči poškozené Kalkusové vyšetřovat, prověřování je totiž vedeno z úřední povinnosti, je bezpředmětné vyslýchat sestru obžalované Martinu Walkersdorflerovou a Andreu Zemanovou k obhajobě obžalované, že v určitých dnech v r. 2007 a 2010 nepobývala v Jindřichově Hradci a nemohla tedy od poškozené žádné peníze převzít, pokud je z výpovědi poškozené patrné, že případně ani data na některých z dokladů nemusí odpovídat reálnému času převzetí peněz, jestliže se jednalo o sumarizaci menších částek z dřívějšího období. Sestra obžalované žijící v Rakousku nemusela mít ani žádné poznatky o tom, s jakými finančními prostředky obžalovaná disponuje. Na tomto místě pak právě soud připomíná další z mnoha nelogičností obhajoby obžalované tvrdící na jedné straně, že to byla ona, kdo poškozené půjčoval peníze, a na straně druhé vypovídající o tom, že se obžalovaná naopak v celém uvedeném období nechávala finančně svou sestrou podporovat.

Protože obžalovaná se tak pokračujícím jednáním ve smyslu § 116 tr. zákoníku obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku škodu přesahující rozhodnou částku 500.000,- Kč, takže ve smyslu § 138 odst. 1 tr. zákoníku jde o škodu značnou, byla uznána vinnou zločinem podvodu podle § 209 odst. 1,4 písm. d) tr. zákoníku.

Vylákání peněz od poškozeného Roberta Matusíka má soud za prokázané jeho svědeckou výpovědí potvrzenou dalšími listinnými důkazy. Svědek vypověděl, za jakých okolností se s obžalovanou seznámil, tak ho pak několikrát v jeho bytě navštívila, posléze se před ním rozplakala a pod záminkou, že její dceři hrozí vyhození ze školy, žádala ho o půjčku 10.000,- Kč. On však disponoval pouze částkou menší, dal na její prosby a obžalované půjčil 9.000,- Kč, o čemž sepsala obžalovaná listinu (čl. 485 trestního spisu) a také se zavázala, že dluh do 4 dnů, tj. do 3.4.2012, uhradí. To neučinila, naopak od poškozeného žádala další půjčku, když tvrdila, že vzápětí vrátí všechny peníze, které jí přiveze její přítel. I v tom jí vyhověl (tento útok však není předmětem obžaloby), obžalované předal 3.000,- Kč, než ale si opatřil psací prostředky, aby si nechal převzetí peněz od obžalované potvrdit písemně, ta se

vzdálila, dále se již jen poškozenému vyhýbala. Poškozený zásadně popřel, že by obžalovanou k sepsání potvrzení přinutil, proti jejímu vyjádření, za jakých okolností se tak mělo stát, se ohrazoval. Poškozený po marné písemné výzvě k vrácení peněz již v říjnu 2012 proti obžalované podal žalobu u příslušného soudu, částka 9.000,- Kč spolu s příslušenstvím mu byla přisouzena platebním rozkazem tohoto soudu pod sp.zn. 18 C 861/2012, proti němuž obžalovaná nevnesla žádné výhrady. Ani pak ale povinnost k vrácení peněz nesplnila.

Podvodný úmysl obž. Neupaverové, který vedl k vzniku škody nikoliv nepatrné na majetku poškozeného, vyvozuje soud z jejího objektivního jednání, jímž zcela jasně dala najevo, že ve skutečnosti žádné peníze poškozenému vrátit nehodlá. Poškozený byl uveden v omyl tvrzením, že jde o půjčku, byla tedy obž. Neupaverová uznána vinnou samostatným přečinem podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku.

Další takovýto samostatný přečin spáchala obžalovaná vůči poškozenému Karlu Heřmánkovi. Jak se z jeho výpovědi podává, i jemu obžalovaná slibovala vrácení peněz ve velmi krátkém termínu, naléhala na něho, což poškozený označil až jako dotěrnost, a tak, i když má s půjčováním peněz zkušenosti (provazuje zastavárnu), poté, co si nechal převzetí peněz od obžalované potvrdit podpisem směnky, jí předal požadovanou částku 7.000,- Kč. Obžalovaná mu dlužnou částku ve smluveném krátkém termínu ani později nevrátila, takže se obrátil 30.6.2014 na soud, který vydal směnečný platební rozkaz, obžalovaná jej nepřevzala, byl proto zrušen a rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26.1.2015, sp.zn. 34 Cm 764/2014, bylo opětovně rozhodnuto o povinnosti obžalované uhradit poškozenému částku 7.000,- Kč s příslušenstvím. Obdobně jako v předchozím případě obžalovaná ani pak svou povinnost nesplnila, takže se poškozený náhrady domáhal exekučně a posléze přisouzenou částku na obžalované vymohl.

Jednalo se opětovně o analogické jednání obž. Neupaverové tvrdící dalšímu z poškozených, že požaduje půjčku a slibující, že peníze v krátkém termínu splatnosti vrátí, což se ale nestalo. Obžalovaná se znovu obohatila tím, že uvedla jiného v omyl a způsobila tak na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou.

V návaznosti na usvědčující výpověď poškozené Kalkusové vypověděli svědci Matušík a Heřmánek o shodné praxi obžalované, není důvodu jejich výpovědi zpochybňovat. Ostatně výpovědi těchto poškozených korespondují i s výpovědí svědka Březiny, který taktéž obž. Neupaverové půjčil peníze, byť toto jednání obžalované, jak bude dále rozvedeno, nebylo posouzeno jako podvodné, a pak se dlouhodobě marně snažil o jejich vrácení od obžalované.

U společnosti Fair Credit Praha 10 pracovala obž. Pavlína Neupaverová jako obchodní zástupkyně na základě smlouvy ze dne 1.7.2014. Při sjednávání smluv o půjčkách s klienty společnosti, při poskytování těchto půjček ze svěřených prostředků společnosti a při výběru splátek od klientů měla postupovat podle přílohy ke smlouvě o obchodním zastoupení (čl. 141-144 trestního spisu). Společnost dne 23.1.2015 plnou moc pro jednání a uzavírání smluv se zákazníky obžalované odvolala a její činnost byla pozastavena, a to po provedení auditu po zjištění, že obžalovaná na svěřených prostředcích určených pro její činnost způsobila škodu.

Provedenými důkazy byla vyvrácena obhajoba obžalované, že se tak stalo nanejvýš v důsledku některých jejích opomenutí či omylů a dále proto, že byla sama v souvislosti s činností obchodní zástupkyně podvedena Miladou Šmejkalovou a soud dospěl k závěru, že ze

strany obžalované šlo o zpronevěru svěřených prostředků, a že výše škody takto způsobené dosáhla částky nejméně 93.745,- Kč.

Ze svědecké výpovědi manažera společnosti – nadřízeného obžalované Kamila Vacka a z podání o vysvětlení Ing. Pavly Macánové, jakož i z písemných zpráv poškozeného společnosti vyplynulo, že obžalovaná byla do činnosti obchodní zástupkyně při poskytování krátkodobých půjček zaškolená, přitom nešlo o nikterak složitou záležitost spojenou s nějakým náročným vedením písemné či elektronické agendy.

Auditem společnosti, dále porovnáním tzv. listů výběrů a obsahu karet zákazníků, jakož případně i záznamy o podání vysvětlení jednotlivých klientů je potvrzeno, že u Tomáše Bínka, Kristýny Sedloňové, Romany Brotánkové, Petry Doušové, Jiřího Kejsta, Zdeňka Kováče, Radky Patajové, Viliama Pataie, Štěpána Wehleho, Martina Zavřela a Jiřího Žatečky došlo k disproporci mezi tím, jaké částky ve formě splátek na poskytnuté půjčky obž. Neupaverová od uvedených klientů vybrala a výši výběrů jim potvrdila, a mezi tím, jaké částky obžalovaná na splátky jednotlivých půjček uvedla do listů výběrů a společnosti poukázala. V krátkém časovém období se jedná o disproporci u 11 klientů, a to vždy shodnou – obž. Neupaverová od klientů vybrala částku vyšší, než jakou společnosti na úhradu jednotlivých půjček poukázala. V případě některých z klientů se tak stalo opakovaně. Rozdíl činí 20.745,- Kč. Opačný případ provedenými důkazy zjištěn nebyl a vzhledem k počtu takovýchto případů a jejich vyznění musí soud konstatovat, že pouhý omyl na straně obžalované nebo přepsání se v dokladech jsou vyloučeny – obžalované by tato finanční částka musela přebývat, což se ale nestalo, ke dni ukončení činnosti obchodní zástupkyně obžalovaná žádné peníze "navíc" neměla.

Obž. Neupaverová dále vyhotovila smlouvy č. 131663 ze dne 19.12.2014 na částku 10.000,- Kč na jméno Antonína Pauera, č. 131662 ze dne 6.1.2015 na částku 12.000,- Kč na jméno Milady Šmejkalové, č. 131416 ze dne 8.1.2015, na částku 12.000,- Kč na jméno Mariky Drábikové, č. 131419 z 12.1.2015 na částku 12.000,- Kč na jméno Stanislava Šmejkala, č. 132042 z 15.1.2015 na částku 5.000,- Kč na jméno Heleny Stejskalové, č. 104801 ze dne 18.1.2015 na částku 12.000,- Kč na jméno Romana Šmejkala a č. 131953 z 20.1.2015 na částku 10.000,- Kč na jméno Jany Steinauserové. Tyto smlouvy, které má soud k dispozici, obžalovaná předložila poškozené společnosti a převzala v úhrnu částku 73.000,- Kč, aby půjčky těmito údajným klientům společnosti vyplatila. Převzetí částky od společnosti ostatně ani obžalovaná nepopřela.

Antonín Pauer popřel, že by vůbec o půjčku od společnosti Fair Credit požádal, uvedl však, že dne 22.1.2015 ho obž. Neupaverová vyhledala, sdělila mu, že pro uvedenou společnost pracuje, oznámila mu, že vzhledem ke své finanční tísní si na jeho jméno vzala půjčku 12.000,- Kč, ujišťovala ho, že tuto půjčku splatí, neboť její sestra jí z Rakouska pošle peníze. Žádala ho o mlčenlivost, on se od ní ale nedozvěděl, jak získala jeho osobní údaje. Následujícího dne tento případ oznámil společnosti Fair Credit a podepsal čestné prohlášení, že žádné peníze nepřevzal, neboť smlouvu neuzavřel.

Milada Šmejkalová uvedla, že se znala s obžalovanou, tykaly si spolu, ona se jí svěřila, že pracuje jako obchodní zástupkyně a její provize odvisí od počtu klientů. Svědkyně měla řadu známých, o nichž věděla, že potřebují peníze, byla ochotna je obžalované označit, ta jí ale požádala, aby takovéto případné zájemce o půjčky sama vyhledala, získala od nich potřebné osobní údaje, předala je pak obžalované, která podle dohody, na níž přistoupila, měla připravit smlouvy o půjčkách a po jejich schválení by pak tyto zájemce sama

obžalovaná navštívila a peníze jim předala. Takto svědkyně pro potřeby obžalované získala osobní údaje např. od Drábikové, Stejskalové a Steinhauserové. Posléze, když se ale dozvěděla, že obžalovaná jménem společnosti s nimi žádné smlouvy neuzavřela, a tak se jmenované ocitly v tísní, znovu je vyhledala a aby předešla problémům, půjčila každé z nich ze svých vlastních prostředků menší částky, které ony jí později vrátily. Dále připustila, že obžalované poskytla i své osobní údaje, údaje svého syna Romana a manžela Vladislava Šmejkalů s tím, že obžalovaná se všemi sepiše smlouvy o půjčkách, avšak následně dojde ke zrušení smluv (k využití možnosti odstoupení od smlouvy) a tímto způsobem obžalovaná navýší počet klientů a navýší svou provizi. Dodatečně se ovšem svědkyně dozvěděla, že obžalovaná vyhotovené smlouvy, na nichž zjevně padělala podpisy klientů, nezrušila, o tom jí informoval pracovník společnosti Vacek. Připustila, že možná ještě pro obžalovanou opatřila za stejným účelem osobní údaje Jiřího Haláčka.

Vladislav Šmejkal a Roman Šmejkal policejnímu orgánu sdělili stejně jako již dříve zástupci společnosti Fair Credit, že žádný z nich smlouvu o půjčce s touto společností neuzavřel a nepodepsal, stalo se tak zcela bez jejich vědomí, od nikoho ani žádné peníze neobdrželi.

Marika Drábiková při hlavním líčení vypověděla, že si potřebovala půjčit peníze, její známá svědkyně Šmejkalová ji informovala, že by mohla získat půjčku od obž. Neupaverové, resp. od společnosti, kterou obžalovaná zastupuje. Protože prý ale obžalovaná neměla časový prostor k osobnímu projednání záležitosti, poskytla pro ní svědkyně osobní údaje Šmejkalové, sama žádnou smlouvu o půjčce nepodepsala, následně se nic nedělo, neobdržela žádné písemnosti od společnosti ani peníze, a tak si nakonec půjčila požadovanou částku přímo od Šmejkalové. Když byla kontaktována představitelem společnosti Vackem, sdělila mu, že skutečně žádnou smlouvu neuzavřela, posléze jí telefonovala obžalovaná a upozorňovala jí, že by neměla Šmejkalové věřit.

Helena Stejskalová uvedla, že smlouvu o půjčce se společností Fair Credit neuzavřela, resp. nepodepsala, byť měla zájem o půjčku, při setkání u své sestry (Drábikové) se od Milady Šmejkalové dozvěděla, že smlouvu o půjčce může připravit obžalovaná s tím, že jí má zájemkyně sdělit potřebné osobní údaje a písemná smlouva jí bude zaslána poštou. Svědkyně pak skutečně obdržela tzv. kartu splátek, avšak žádnou smlouvu, Šmejkalová jí předala v hotovosti 5.000,- Kč. Přesto na základě předchozího upozornění od Šmejkalové při telefonickém hovoru se zástupcem společnosti uzavření smlouvy o půjčce potvrdila. Následně jí ale Šmejkalová řekla, že oněch 5.000,- Kč jí půjčila ona ze svého, požadovala vrácení peněz bez jakýchkoliv poplatků či úroků. Ještě později byla kontaktována zástupcem společnosti Vackem, který jí informoval o podezření, že obžalovaná sepisovala smlouvy o půjčkách na jména osob, jimž pak peníze nevyplatila.

Obdobně Jana Steinhauserová uvedla, že se od své známé Milady Šmejkalové dozvěděla, že ta má kamarádku, která může zajistit poskytnutí půjčky jejím prostřednictvím, že stačí, když k tomu zájemkyně o půjčku poskytne osobní údaje. Steinhauserová je Šmejkalové předala, a to s požadavkem na půjčku ve výši 10.000,- Kč. Neobdržela žádné písemnosti od společnosti ani peníze, teprve později jí někdo telefonicky avizoval, že si jede vybrat první splátku, proti čemuž se ona ohradila. Pak se dostavil i zástupce společnosti Vacek, který uznal, že žádnou smlouvu nepodepsala, protože Šmejkalové naprosto důvěřuje, vyslovila názor, že peníze si pro sebe ponechala obžalovaná.

Pokud soud odhlédne od případu týkajícího se Antonína Pauera, o němž obžalovaná při hlavním líčení vypověděla, že uzavření smlouvy s ním domlouvala prostřednictvím Doušové, tedy nikoliv Šmejkalové, a obžalovaná si částku 10.000,- Kč, protože prý "ze smlouvy sešlo", ponechala u sebe, a to s úmyslem, že půjčku bude sama splácet, k čemuž ale nedošlo, odvisí posouzení dalších šesti tzv. fiktivních smluv od hodnocení věrohodnosti Milady Šmejkalové na straně jedné a obž. Pavlíný Neupaverové na straně druhé.

Soud poznamenává, že jde o další případ, kdy obžalovaná popírající trestnou činnost jiného obviňuje z nezákonného jednání. Poškozená Hana Kalkusová vypovídá křivě, ačkoliv sama obžalovanou připravila o peníze, Robert Matušík chtěl poskytováním dárek docílit intimního vztahu s obžalovanou, když byl odmítnut, změnil přístup k ní, omezil ji uzavřením v bytě a přiměl ji tak, aby podepsala smlouvu o půjčce apod. I v těchto případech obhajobu a obranu obžalované soud na podkladě jiných provedených důkazů vyhodnotil jako nevěrohodnou. I když takto stojí výpověď proti výpovědi, se zřetelem k nízké věrohodnosti obžalované, která nebyla ochotna připustit svojí vinu i v otázkách zcela jednoznačných, nemá soud důvodu nevěřit tomu, co vypověděla svědkyně Šmejkalová a touto výpovědí považuje znovu obhajobu obžalované o tom, že ona byla Šmejkalovou podvedena a že si peníze z tzv. fiktivních půjček právě Šmejkalová ponechala, za vyvrácenou. Jak bylo shora uvedeno, obžalovaná byla v pozici obchodní zástupkyně, odpovídala za prostředky, které jí byly společností svěřeny k poskytnutí půjček klientům společnosti a které od těchto klientů ve formě splátek zpětně vybírala, její prvořadou povinností bylo s těmito klienty jednat osobně, a to v místě jejich bydliště, aby již takto prvotně mohla být posuzována solventnost klientů, jediné jim do jejich rukou měla peníze podle smluv o půjčkách předávat. Lze připustit, že snad ojedinele může obchodní zástupce tyto podmínky porušit. Obžalovaná sama vypovídá o tom, že se tak stalo v krátkém časovém úseku vícenásobně, což nesevředly pro pouhou nedbalost nebo nezodpovědnost obžalované. I kdyby obžalovaná skutečně předávala peníze pro zájemce o půjčky, které ani neznala, prostřednictvím svědkyně Šmejkalové (což ale soud pokládá za vyvrácené), svědčilo by to samo o sobě o tom, že již v této fázi jednání obžalovaná s penězi společnosti nakládala jako se svými a byla srozuměna s vznikem škody na majetku společnosti pro případ, že zájemci o půjčky nebudou splátky plnit. Přitom nejde jen o to, že obžalovaná s klienty nejednala tak, jak měla, osobně, ale ani jim osobně do vlastních rukou peníze neposkytovala.

Soud tedy nahlíží na oněch sedm smluv jako na smlouvy skutečně fiktivní, k jejichž sepsu došlo jen proto, aby obžalovaná získala podklady pro výplatu peněz od společnosti do svých rukou. Jestliže při následném rozvázání dohody o obchodním zastoupení se ukázalo, že obžalovaná nebyla schopna svěřené prostředky řádně vyúčtovat, v jejím hospodaření s penězi bylo konstatováno výrazné manko a ona sama po provedení auditu skutečně přiznala, že smlouvy jsou fiktivní a podepsala také tzv. uznávací prohlášení, ke dni 9.2.2015 uznala svůj závazek vůči společnosti dokonce ve výši 149.245,- Kč, dospívá soud k závěru, že obžalovaná si pro sebe ze svěřených prostředků ponechala nejméně 93.745,- Kč, z čehož 20.745,- Kč představuje rozdíl mezi vybranými splátkami a prostředky poukázanými společností a 73.000,- Kč pak představuje souhrn finančních částek, které získala pro sebe ze zmiňovaných fiktivních smluv.

Oproti obžalobě, avšak v souladu s názorem intervenujícího státního zástupce, snížil soud rozsah takto způsobené škody o částku 8.000,- Kč, což mělo představovat peníze z půjčky pro Jiřího Haláčka. Uzavření smlouvy bylo odsouhlaseno zástupce společnosti Vackem teprve 22.1.2016, obžalovaná ještě ani do ukončení zastupování společnosti písemnou smlouvu s tímto zájemcem neuzavřela, částku sice pro klienta již převzala, avšak

následně ji v souvislosti s prováděním auditu vrátila. Nebylo tak prokázáno, že i tímto jednáním již finanční prostředky zpronevěřila, nebo že měla takový úmysl.

Pokud soud dospěl k závěru, že obžalovaná si присvojila peněžní částku ve výši přes 90.000,- Kč, která jí byla svěřena, byla uznána vinnou přečinem zpronevěry podle § 206 odst. 1,3 tr. zákoníku, neboť ve smyslu § 138 odst. 1 tr. zákoníku způsobila na cizím majetku větší škodu.

Obž. Pavlína Neupaverová byla poprvé odsouzena trestním příkazem Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 17.10.2005, čj. 1 T 126/2005-26, byla jím uznána vinnou trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 2 písm. a) tr. zákona tehdy účinného, jehož se dopustila tím, že v létě a na podzim r. 2005 ze svého bytu v Horní Lhotě odstranila movité věci (elektroniku a nábytek), které byly pojaté do soupisu vyhotoveného soudní vykonavatelkou v rámci exekučního řízení vedeného u stejného soudu pod sp.zn. 16 E 94/2005, čímž dosáhla, že movité věci nemohly být prodány v nařízené dražbě. Dalším trestním příkazem téhož soudu ze dne 30.12.2005, čj. 7 T 157/2005-60, byla pak uznána vinnou dalším takovýmto trestným činem, jehož se dopustila již koncem r. 2003 odstraněním sepsaných věcí v rámci exekučního řízení z bytu v domě v Jindřichově Hradci, kde tehdy bydlela. Za oba sbíhající se delikty byl jí druhým trestním příkazem uložen souhrnný trest obecně prospěšných prací ve výměře 220 hodin. Trest v zákonné lhůtě zaviněně nevykonala a usnesením tohoto soudu ze dne 4.6.2008, čj. 7 T 157/2005-76, bylo rozhodnuto o přeměně trestu v trest odnětí svobody ve výměře 110 dnů se zařazením do věznice s dozorem. Trest pak vykonávala od 30.1.2009 do 28.4.2009, kdy byla podmíněně propuštěna na zkušební dobu 1 roku, v níž se osvědčila. V r. 2013 bylo rozhodnuto o zahlazení tohoto odsouzení. Trestním příkazem Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 28.11.2014, čj. 1 T 200/2014-217, který byl obžalované doručen dne 4.12.2014 a 13.12.2014 nabyt právní moci, byla obž. Neupaverová uznána vinnou přečinem úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustila jednáním spočívajícím v tom, že dne 19.11.2013 po dohodě se spolupachatelkou Věrou Lindovou uvedla do žádosti o úvěr od společnosti EC Financial Services, u níž Lindová působila jako obchodní zástupkyně, že žadatelkou o úvěr je sestra obžalované, která ovšem o této skutečnosti nevěděla, tak docílila výplaty částky 20.000,- Kč, na úvěr splatila pouze 2.500,- Kč. Za to byl obžalované uložen trest odnětí svobody na 3 měsíce, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 1 roku za současného stanovení povinnosti, aby ve zkušební době nahradila škodu, kterou trestnou činností způsobila. Zkušební doba sice uplynula již před více než jedním rokem, o případném osvědčení obžalované nebylo rozhodováno se zřetelem ke zjištění, že od 21.7.2015 je obžalovaná stíhána za trestnou činnost nyní projednávanou. Podle stanoviska soudu nenastala fikce osvědčení obžalované ve zkušební době podmíněného odsouzení podle § 83 odst. 3 tr. zákoníku se zřetelem k tomu, že rozhodnutí podle § 330 odst. 1 tr. řádu nemohlo být učiněno do jednoho roku od uplynutí zkušební doby vzhledem k tomu, že na tom podmíněně odsouzená nese vinu. Toto odsouzení tedy nelze ani pokládat za zahlazené.

Pokud je tedy obž. Pavlína Neupaverová nyní uznána vinnou pokračujícím zločinem podvodu podle § 209 odst. 1,4 písm. d) tr. zákoníku, který páchala od r. 2006 do 1.12.2010, a dvěma přečiny podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se dopustila 30.3.2012 a 17.4.2014, stalo se tak před doručením odsuzujícího trestního příkazu vydaného ve věci 1 T 200/2014 Okresního soudu v Jindřichově Hradci. Mezi těmito trestnými činy podvodu a přečinem úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku, jímž byla obžalovaná uznána vinnou v předchozí trestní věci, je tedy vztah souběhu a za veškeré sbíhající se trestné čin je na místě ukládat jediný úhrnný a souhrnný trest podle zásad vycházejících z ust. § 43 odst.

1,2 tr. zákoníku. Trest je ukládán v trestní sazbě stanovené v § 209 odst. 4 tr. zákoníku, která činí 2 roky až 8 let odnětí svobody. Obžalované přitěžuje souběh trestné činnosti, přitěžuje jí, že v páchání zločinu podvodu pokračovala delší dobu, poškozené Kalkusové jím v mezích pojmu škody značné (§ 138 odst. 1 tr. zákoníku) způsobila již škodu výraznější. Absentují zde polehčující okolnosti a v neprospěch obžalované svědčí i zjištění, že v páchání další trestné činnosti pokračovala i po doručení zmiňovaného trestního příkazu ve zkušební době podmíněného odsouzení a projevila tak svou nenapravitelnost. Proto soud přistoupil k uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, byť vyměřeného při spodní hranici stanovené trestní sazby, v trvání 2 roků a 4 měsíců. V souvislosti s ukládáním souhrnného trestu se pak podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku trestní příkaz Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 28.11.2014, čj. 1 T 200/2014-217, ruší ve výroku o trestu odnětí svobody a podmíněném odkladu jeho výkonu, jak byl uložen obž. Neupaverové, a ruší se i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Pokračující přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1,3 tr. zákoníku obž. Neupaverová páchala od srpna 2014 až do 11.1.2015, tedy i po datu doručení předchozího odsuzujícího rozhodnutí a dílem i po právní moci tohoto rozhodnutí, tedy již ve zkušební době podmíněného odsouzení. V tomto případě se proto již jedná o recidivu obžalované a za tento přečin musí být ukládán samostatný trest. V tomto případě soud přihlížel znovu k přitěžující okolnosti pokračování v páchání přečinu dílčími útoky po dobu několika měsíců, nešlo tedy o jednání jednorázové, obžalovaná jím způsobila škodu ve výši odpovídající zhruba dvojnásobku spodní hranice pojmu škody větší, jak má znovu na mysli § 138 odst. 1 tr. zákoníku. I zde absentují polehčující okolnosti, takže obžalované byl uložen znovu nepodmíněný trest odnětí svobody, taktéž vyměřený v blízkosti spodní hranice trestní sazby ust. § 206 odst. 3 tr. zákoníku (6 měsíců až 3 roky odnětí svobody) v trvání 8 měsíců. Celková výměra obou trestů se podle názoru soudu jeví jako odpovídající a postačující k resocializaci obžalované na straně jedné a ochraně společnosti před recidivou obžalované na straně druhé. Přečin zpronevěry spáchala obžalovaná v postavení obchodní zástupkyně, které byly svěřeny finanční prostředky určené pro klienty společnosti na výplatu úvěrů, disponovala pak v souladu se smlouvou o obchodním zastoupení i s finančními prostředky, které od těchto klientů vybrala ve formě splátek. Tohoto postavení obžalovaná zneužila k vlastnímu obohacení, a tak jí podle § 73 odst. 1,3 tr. zákoníku byl uložen také trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání a povolání, jakož i činnosti podnikatelské, spojených s poskytováním a zprostředkováním finančních služeb na přiměřenou dobu 4 roků, tj. v třetině trestní sazby. Doba výkonu trestu odnětí svobody se do doby výkonu trestu zákazu činnosti nezapočítává. Pro výkony obou nepodmíněných trestů odnětí svobody se obžalovaná podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazuje do věznice s dozorem. Jde o tresty uložené obžalované za úmyslné trestné činy, přičemž obžalovaná sice již vykonávala krátkodobý nepodmíněný trest odnětí svobody, avšak bylo rozhodnuto o zaházení tohoto odsouzení.

K řádně a včas uplatněnému nároku na náhradu škody byla obž. Neupaverová podle § 228 odst. 1 tr. řádu zavázána k tomu, aby poškozené Haně Kalkusové uhradila částku 1.539.304,- Kč a společnosti Fair Credit International částku 93.745,- Kč. Toto rozhodnutí v rámci adhézního řízení vychází z viny obžalované a prokázané výše škody, kterou protiprávním jednáním způsobila. Pokud uvedená společnost požadovala náhradu škody v rozsahu větším, odkazuje se podle § 229 odst. 2 tr. řádu se zbytkem uplatněného nároku na řízení občanskoprávní.

Soud připomíná, že o nárocích poškozených Roberta Matušíka a Karla Heřmánka již bylo rozhodnuto v příslušných občanskoprávních řízeních.

Podaná obžaloba kladla obž. Neupaverové za vinu i spáchání dalšího samostatného přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se měla dopustit tím, že 3.11.2013 vylákala také od poškozeného Martina Březiny částku 10.000,- Kč na uhrazení nájemného s příslibem jejího vrácení k datu 15.11.2013. V tomto směru však soud dospěl k závěru, že toto jednání obžalované, a to v rozsahu, jak bylo prokázáno, není trestným činem.

Z výpovědi poškozeného Březiny vyplynulo, že pokud obžalované na její žádost poskytl půjčku 10.000,- Kč (jak ostatně vypovídala i obžalovaná), dohodl se s ní, že peníze mu budou vráceny tehdejším zaměstnavatelem a plátcem mzdy obžalované Leošem Vondráčkem. S ním se poškozený Březina ihned telefonicky spojil, informoval ho o dohodě s obžalovanou a Vondráček vyslovil souhlas, že v nejbližším výplatním termínu odpovídající část mzdy obžalované poukáže přímo jejímu věřiteli Březinovi. To se však nestalo, nikoliv ale zaviněním obžalované. Leoš Vondráček policejnímu orgánu v záznamu o podání vysvětlení skutečně potvrdil, že s postupem dohodnutým mezi obžalovanou a poškozeným vyslovil souhlas, pak si ale věc rozmyslel a mzdu vyplatil obžalované v celém rozsahu, aniž na něho obžalovaná v tomto směru působila. Nelze tedy v tomto případě dospět k závěru, že obžalovaná jednala v podvodném úmyslu částku 10.000,- Kč od poškozeného Březiny vylákat a nevrátit ji, byť nakonec obžalovaná ani poté, co mzdu od zaměstnavatele obdržela, půjčku nesplatila, takže se i on musel svého nároku domáhat občanskoprávní cestou. Není pak rozhodující tvrzení obžalované, že půjčku nemohla splatit proto, že jí její zaměstnavatel vyplatil mzdu za předchozí období v nižší částce, než na jakou měla nárok.

Obž. Neupaverová byla zproštěna obžaloby pro tento zažalovaný skutek podle § 226 písm. b) tr. řádu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného (§ 248 odst. 1, § 252 tr. ř.).

Státní zástupce tak může učinit pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradu škody. Osoba oprávněná může rozsudek napadnout pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí (§ 246 odst. 1 tr.ř.).

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce (247 odst. 2 tr.ř.).

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou

vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch, nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy (§ 249 odst. 1,2,3 tr. ř.).

V Jindřichově Hradci dne 28.2.2017

JUDr. Petr Švec, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Železná